10 Σεπτεμβρίου, 1943

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ, Αδόλφου Χίτλερ, για την κατάρρευση της Ιταλίας

**Στις 10 Σεπτεμβρίου 1943,
ο Αρχηγός έδωσε την ακόλουθη ομιλία προς τον γερμανικό λαό από το στρατηγείο του,
η οποία μεταδόθηκε σε όλους τους σταθμούς:**

Ομιλία του Αρχηγού για την κατάρρευση της Ιταλίας στις 10 Σεπτεμβρίου 1943

Σημείωση μεταφραστή: Η μετάφραση έγινε από το πρότυπο κείμενο στη: https://de.metapedia.org/wiki/Quelle_/_Rede_vom_10._September_1943_(Adolf_Hitler)

Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!

Απαλλαγμένος από το βαρύ φορτίο της προσδοκίας που μας βασανίζει εδώ και πολύ καιρό, τώρα νομίζω ότι ήρθε η ώρα που μπορώ να ξαναμιλήσω στο γερμανικό λαό, χωρίς να χρειαστεί να καταφύγω σε ψέματα ούτε στον εαυτό μου ούτε στο κοινό. Η επελθούσα κατάρρευση της Ιταλίας ήταν εδώ και πολύ καιρό προβλέψιμη, όχι λόγω της έλλειψης κατάλληλων ιταλικών δυνατοτήτων για πιο αποτελεσματική άμυνα ή της έλλειψης της απαραίτητης γερμανικής βοήθειας, αλλά μάλλον λόγω της αποτυχίας, ή καλύτερα της έλλειψης επιθυμίας εκείνων των στοιχείων, που έχουν προκαλέσει τώρα την παράδοση σαν οριστικοποίηση της προγραμματισμένης δολιοφθοράς τους. Διότι αυτό που προσπαθούσαν να επιτύχουν αυτοί οι άνδρες για πολλά χρόνια έχει πλέον επιτευχθεί: η μετάβαση της ιταλικής διακυβέρνησης από την συμμαχία της Ιταλίας με το Γερμανικό Ράιχ στους κοινούς εχθρούς. Όταν η Αγγλία και η Γαλλία κήρυξαν τον πόλεμο στο Γερμανικό Ράιχ τον Σεπτέμβριο του 1939, η Ιταλία ήταν αναγκασμένη από τη Συνθήκη να δηλώσει αμέσως την αλληλεγγύη της στη Γερμανία. Αυτή η αλληλεγγύη βασιζόταν όχι μόνο στις προϋποθέσεις του συμφώνου, αλλά και στη μοίρα που προόριζαν για το μέλλον οι εχθροί τόσο της Γερμανίας όσο και της Ιταλίας.

Είναι γνωστό ότι ο Μουσολίνι στην Ιταλία ήταν αποφασισμένος – σύμφωνα με τις συμβάσεις – να διατάξει την άμεση κινητοποίηση. Οι ίδιες δυνάμεις που σήμερα προκάλεσαν την παράδοση, πέτυχαν τον Αύγουστο του 1939 να εμποδίσουν την Ιταλία να εισέλθει στον πόλεμο.

Σαν Αρχηγός του γερμανικού λαού, έπρεπε να καταλάβω τις εξαιρετικές εσωτερικές δυσκολίες που αντιμετώπιζε ο Ντούτσε. Γι' αυτό δεν πίεσα ούτε τότε ούτε αργότερα, την Ιταλία να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις της απέναντι στη συμμαχία. Αντιθέτως: άφησα απολύτως στη διακριτική ευχέρεια της ιταλικής κυβέρνησης είτε να μην εισέλθει καθόλου στον πόλεμο είτε να το πράξει σε κάποιο χρονικό σημείο που θα έκρινε κατάλληλο και είχε την απόλυτη ελευθερία να επιλέξει. Μέχρι τον Ιούνιο του 1940, ο Μουσολίνι είχε καταφέρει να δημιουργήσει τις εσωτερικές προϋποθέσεις για την ένταξη της Ιταλίας στο πλευρό του Ράιχ. Ο αγώνας στην Πολωνία εκείνη την εποχή είχε εξίσου αποφασιστεί, όπως και αυτός στη Νορβηγία, και εκείνος εναντίον της Γαλλίας και των συμμαχικών της αγγλικών στρατευμάτων στην ηπειρωτική χώρα. Παρ' όλα αυτά, έπρεπε να ευχαριστήσω τον Ντούτσε για τη στάση του, την οποία, όπως ήξερα, κατάφερε να την εφαρμόσει μόνο εσωτερικά – όχι ενάντια στον ιταλικό λαό, αλλά σε ορισμένους κύκλους – με εξαιρετική δυσκολία.

Από εκείνη την εποχή το Ράιχ και η Ιταλία πολέμησαν μαζί στον αγώνα· σε πολλά θέατρα πολέμου έχυσαν αίμα μαζί· σε καμιά στιγμή ο Ντούτσε κι εγώ δεν αμφιβάλλαμε για το αν το αποτέλεσμα αυτού του αγώνα θα είναι ή δεν θα είναι καθοριστικό για τους λαούς μας. Κατά συνέπεια η Γερμανία, ακόμη και στον πιο δύσκολο αγώνα, βοήθησε τη σύμμαχό της στα όρια των δυνατοτήτων της.

Πολλές προσφορές για αυτή τη βοήθεια είτε απορρίφθηκαν πλήρως από τους στρατιωτικούς ηγεμόνες στην Ιταλία εξαρχής είτε έγιναν δεκτές μόνο υπό συνθήκες που δεν μπορούσαν να ικανοποιηθούν. Σε εύθετο χρόνο, θα προσκομιστούν στο κοινό έγγραφα τα οποία θα πιστοποιούν, αυτά που έκανε η Γερμανία για την σύμμαχό της στον μοιραίο κοινό αγώνα όσον αφορά την συνεισφορά της και τι ήταν επίσης έτοιμη να συνεχίσει να κάνει.

Σε αυτά τα κοινά θέατρα πολέμου, ωστόσο, ο ίδιος ο Γερμανός στρατιώτης επέδειξε τη στάση που τον διακρίνει παντού, γιατί χωρίς τη δική του παρέμβαση, η Βόρεια Αφρική θα είχε ήδη χαθεί για την Ιταλία το χειμώνα του 1940-41. Το όνομα του στρατάρχη Ρόμελ θα συνδέεται για πάντα με αυτό το γερμανικό επίτευγμα.

Όταν το Ράιχ αποφάσισε να βοηθήσει την Ιταλία στα Βαλκάνια την άνοιξη του 1941, το έκανε αυτό όχι για να πραγματοποιήσει τις δικές του φιλοδοξίες, αλλά απλώς για να σταθεί στο πλευρό της συμμάχου και να απομακρύνει τον κίνδυνο που προκλήθηκε από τις ενέργειές της, που φυσικά απειλούσε και τη Γερμανία. Η Γερμανία έκανε αυτή τη θυσία σχεδόν στην ίδια στιγμή που είχε περισσότερες από αρκετές δικές της ανησυχίες λόγω του φόβου της μεγάλης κλίμακας επίθεσης των μπολσεβίκων σε όλη την Ευρώπη, η οποία ήταν αναμενόμενη ανά πάσα στιγμή. Το αίμα πολλών εθνοσυντρόφων σφράγισε την πίστη του γερμανικού λαού στη συμμαχία.

Το Γερμανικό Ράιχ και εγώ, σαν ηγέτης του, μπορούσαμε να υιοθετήσουμε αυτή τη στάση έχοντας μόνο επίγνωση του γεγονότος ότι στην κεφαλή του ιταλικού λαού βρισκόταν ένας από τους πιο σημαντικούς άνδρες της σύγχρονης εποχής, ο μεγαλύτερος γιος της ιταλικής γης από την κατάρρευση του αρχαίου κόσμου. Η ανεπιφύλακτη αφοσίωσή του στην κοινή συμμαχία ήταν η προϋπόθεση για την επιτυχή ύπαρξή της. Η ανατροπή του, οι ατιμωτικές προσβολές που υπέστη κάποια μέρα θα αναγνωριστούν από τις γενιές του ιταλικού λαού σαν η πιο βαθιά ντροπή.

Αυτό που τελικά πυροδότησε το πραξικόπημα, το οποίο είχε αποφασιστεί

προ πολλού, ήταν το αίτημα του Ντούτσε για αυξημένες αρμοδιότητες για να διεξάγει τον πόλεμο με μεγαλύτερη επιτυχία. Για το σκοπό αυτό, επιθυμούσε να εφαρμόσει τα αυστηρότερα μέτρα εναντίον των φανερών και μυστικών σαμποτέρ του πολέμου, εναντίον των αντιδραστικών εχθρών της κοινωνικής δικαιοσύνης και ενάντια στο κίνημα της αντίστασης στο εσωτερικό του ιταλικού λαού. Μέχρι την τελευταία στιγμή, ο Μουσολίνι επιθυμούσε να εξουδετερώσει τους ύπουλους εχθρούς του ιταλικού λαού σε αυτόν τον αγώνα ζωής και θανάτου για να διασφαλίσει το μέλλον της Ιταλίας. Είναι κατανοητός ο πόνος που ένιωσα προσωπικά ενόψει της ιστορικά άνευ προηγουμένου αδικίας που έγινε σε αυτόν τον άνθρωπο, της επαίσχυντης μεταχείρισής του, που τον υποβάθμισε στο επίπεδο ενός κοινού εγκληματία, αυτού του ανθρώπου που ζούσε μόνο για τον λαό του για πάνω από είκοσι χρόνια.

Η αφοσίωση – μια αναντικατάστατη αξία

Ήμουν και είμαι χαρούμενος που μπορώ να αποκαλώ αυτόν τον σπουδαίο και πιστό άνδρα φίλο μου. Επιπλέον, δεν έχω μάθει να αλλάζω τις απόψεις μου ανάλογα με την περίπτωση ή ακόμα και να τις αρνούμαι. Πιστεύω ότι, παρά τις αντίθετες απόψεις, στη ζωή των εθνών καθώς και σε μεμονωμένες περιπτώσεις, η πίστη είναι μια αναντικατάστατη αξία, χωρίς την οποία η ανθρώπινη κοινωνία θα κλονιζόταν και οι οργανώσεις της αργά ή γρήγορα θα διαλύονταν. Παρ' όλα αυτά, ακόμη και μετά από αυτό το επαίσχυντο γεγονός, τα γερμανικά στρατεύματα στη Σικελία, οι Γερμανοί πιλότοι, άνδρες των υποβρυχίων, των ταχύπλοων σκαφών, οι μεταφορείς όλων των τύπων και ούτω καθεξής, στη στεριά, στον αέρα και θάλασσα συνέχισαν να εκπληρώνουν το καθήκον τους στο έπακρο.

Μπορεί σήμερα για λόγους τακτικής σκοπιμότητας ο εχθρός να το αποσιωπά, αλλά οι μελλοντικές γενιές μια μέρα θα εξακριβώσουν ότι, με εξαίρεση μερικές γενναίες ιταλικές μονάδες, έκτοτε ήταν κυρίως τα γερμανικά στρατεύματα, που όχι μόνο έχυσαν το αίμα τους για το Γερμανικό Ράιχ στο ιταλικό θέατρο πολέμου, αλλά υπερασπίστηκαν και το ιταλικό έδαφος.

Μετέτρεψαν την Ιταλία σε θέατρο πολέμου

Για το γεγονός ότι η ιταλική κυβέρνηση αποφάσισε τώρα να διαλύσει τη συμμαχία και να αποσυρθεί από τον πόλεμο και να μετατρέψει έτσι την Ιταλία σε ένα ακόμη θέατρο πολέμου, μπορεί να βρει οποιονδήποτε λόγο που το έκανε αυτό. Μπορεί αυτό να το παρουσιάσει σαν μια αναγκαιότητα, αλλά δεν θα βρει ποτέ δικαιολογία για το γεγονός ότι αυτό συνέβη χωρίς τουλάχιστον να ειδοποιήσει εκ των προτέρων τον

σύμμαχο. Όχι μόνο αυτό: την ίδια ημέρα που ο στρατάρχης Μπαντόλιο υπέγραψε την ανακωχή, ζήτησε από τον Γερμανό επιτετραμμένο στη Ρώμη να πάει να τον δει και να τον διαβεβαιώσει ότι αυτός, ένας στρατάρχης Μπαντόλιο, δεν θα πρόδιδε ποτέ τη Γερμανία, ότι θα έπρεπε να τον εμπιστευτούμε, και ότι θα το αποδείκνυε αυτό μέσω των πράξεών του, ότι ήταν άξιος αυτής της εμπιστοσύνης, ότι η Ιταλία, πάνω απ' όλα, δεν σκόπευε ποτέ να παραδοθεί. Ακόμη και την ημέρα της παράδοσης όμως, ο βασιλιάς κάλεσε τον Γερμανό επιτετραμμένο και τον διαβεβαίωσε ιδιαίτερα, ότι η Ιταλία δεν θα παραδοθεί ποτέ, αλλά ότι ήταν δεσμευμένη στη Γερμανία στα καλύτερα ή στα χειρότερα, ότι σκόπευε να σταθεί πιστά στο πλευρό μας. Μάλιστα, ακόμα και μια ώρα μετά την ανακοίνωση της προδοσίας, ο αρχηγός του ιταλικού γενικού επιτελείου Ροάτα δήλωσε στον στρατιωτικό μας ακόλουθο ότι αυτή η αναφορά ήταν ένα βρώμικο ψέμα και μια αγγλική προπαγανδιστική απάτη. Την ίδια στιγμή ο εκπρόσωπος του ιταλικού Υπουργείου Εξωτερικών διαβεβαίωνε, ότι αυτή η είδηση ήταν απλώς μια τυπική βρετανική φάρσα, την οποία σκόπευε να αρνηθεί, για να παραδεχτεί 15 λεπτά αργότερα ότι φυσικά το θέμα ήταν αληθινό και ότι η Ιταλία είχε αποσυρθεί πραγματικά από τον πόλεμο. Στα μάτια των δημοκρατικών πολεμοκάπηλων καθώς και εκείνων των σημερινών ιταλικών κυβερνητικών ανδρών, αυτή η συμπεριφορά μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα λαμπρό παράδειγμα επιδέξιας τακτικής διπλωματίας. Η ιστορία μια μέρα θα κρίνει διαφορετικά και οι μελλοντικές γενιές της Ιταλίας θα ντρέπονται για τη χρήση αυτής της τακτικής εναντίον ενός συμμάχου φίλου, ο οποίος με το αίμα του και κάθε είδους θυσία, εκπλήρωσε το καθήκον του περισσότερο από το γράμμα της συνθήκης. Εθνοσύντροφοί μου! Δεδομένου ότι τα τελευταία δύο χρόνια είχαμε περισσότερες από αρκετές ευκαιρίες για να παρατηρήσουμε την αυξανόμενη επιρροή αυτών των αντιδραστικών και αντιγερμανικών κύκλων, οι οποίοι υιοθετούσαν μια εχθρική στάση απέναντι στα κοινωνικά καθήκοντα στην Ιταλία, δεν υπήρχε καμία αμφιβολία, μετά την ανατροπή του Ντούτσε, για τις πραγματικές προθέσεις αυτής της αλλαγής του καθεστώτος.

Εκτελώντας το καθήκον μου, διέταξα όλα εκείνα τα μέτρα που θα μπορούσαν να ληφθούν σε μια τέτοια περίπτωση για να γλιτώσουν το γερμανικό Ράιχ από μια μοίρα που ο στρατάρχης Μπαντόλιο και οι άνδρες του δεν προκάλεσαν μόνο στον Ντούτσε και τον ιταλικό λαό, αλλά στην οποία είχαν σκοπό να βυθίσουν και την Γερμανία. Τα εθνικά συμφέροντα του γερμανικού λαού για τη διεξαγωγή αυτού του πολέμου είναι για εμάς τόσο ιερά όσο και επιτακτικά. Όλοι γνωρίζουμε ότι σε αυτόν τον ανελέητο αγώνα, σύμφωνα με τις επιθυμίες των εχθρών μας, ο ηττημένος θα καταστραφεί, ενώ μόνο ο νικητής θα πρέπει να έχει τις δυνατότητες ύπαρξης. Είμαστε επομένως πρόθυμοι, με ψυχρή αποφασι-

στικότητα να λαμβάνουμε πάντα εκείνα τα μέτρα, σε μεγάλο βαθμό και λεπτομερώς, που είναι κατάλληλα, για να καταστρέψουμε τις ελπίδες των εχθρών μας. Αλλά και αμέτρητοι Ιταλοί που αγαπούν την τιμή έχουν δηλώσει ότι τώρα περισσότερο από ποτέ είναι άρρηκτα δεμένοι με τον αγώνα των δύο λαών που έχει γίνει μέχρι τώρα. Η αθέτηση υπόσχεσης της Ιταλίας έχει μικρή σημασία στρατιωτικά, γιατί ο αγώνας σε αυτή τη χώρα διεξάγονταν για μήνες κυρίως από τις γερμανικές δυνάμεις. Θα συνεχίσουμε τώρα αυτόν τον αγώνα απαλλαγμένοι από όλα τα επαχθή εμπόδια.

Η προσπάθεια της διεθνούς πλουτοκρατικής συνωμοσίας να διασπάσουν την γερμανική αντίσταση όπως στην Ιταλία με λόγια είναι παιδαριώδης. Σε αυτή την περίπτωση μπέρδεψαν τον γερμανικό λαό με κάποιον άλλο. Η ελπίδα να βρουν σήμερα προδότες σε αυτόν, όπως στην Ιταλία, βασίζεται στην πλήρη άγνοια της φύσης του εθνικοσοσιαλιστικού κράτους. Η πεποίθησή τους ότι μπορούν να προκαλέσουν μια 25η Ιουλίου στη Γερμανία, βασίζεται σε μια θεμελιώδη παρανόηση τόσο της προσωπικής μου της θέσης όσο και της στάσης των συμπολεμιστών στην πολιτική, των στραταρχών μου, ναυάρχων και στρατηγών.

Περισσότερο από ποτέ άλλοτε, η γερμανική ηγεσία αντιτίθεται σε αυτό το εγχείρημα σαν μια φανατικά ενωμένη κοινότητα. Οποιοδήποτε πρόβλημα θα μας σταθεροποιήσει μόνο στην αποφασιστικότητά μας.

Η ιδιωτική μου ζωή έχει πάψει εδώ και πολύ καιρό να ανήκει αποκλειστικά σε μένα. Δουλεύω με τη γνώση και την ευσυνειδησία του καθήκοντος, ώστε με τη συμβολή μου να εξασφαλίσω την ύπαρξη του λαού μου και για τις μελλοντικές γενιές. Το γεγονός ότι έχω το δικαίωμα να πιστεύω χωρίς όρους σε αυτήν την επιτυχία δεν βασίζεται μόνο στην πορεία της δικής μου ζωής, αλλά και στην άνοδο του λαού μας. Το έτος 1939 έπρεπε να δεχτούμε τις κηρύξεις πολέμου από τους εχθρούς μας, μόνοι και εγκαταλελειμμένοι. Ενεργήσαμε σύμφωνα με την παραδοχή του Κλάουζεβιτς ότι μια ηρωική αντίσταση κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες είναι καλύτερη από μια δειλή υποταγή. Αυτός είναι ο λόγος που δήλωσα στο Ράιχσταγκ την 1η Σεπτεμβρίου 1939, ότι **ούτε ο χρόνος ούτε η δύναμη των όπλων θα νικήσουν ποτέ το γερμανικό λαό. Έκτοτε κυρίως χάρη στη δική μας δύναμη ο εχθρός έχει απωθηθεί περισσότερο από 1.000 χιλιόμετρα από τα γερμανικά σύνορα.** Μόνο αεροπορικώς είναι ακόμα σε θέση να τρομοκρατήσει τη γερμανική πατρίδα. Και εδώ, αναπτύσσονται τα τεχνολογικά και οργανωτικά μέσα, όχι μόνο για να σταματήσουν οριστικά τις τρομοκρατικές επιθέσεις του, αλλά και για να ανταποδώσουν με άλλα και πιο αποτελεσματικά μέτρα.

Μπορεί τώρα οι τακτικές αναγκαιότητες να μας αναγκάσουν μερικές φορές, σε αυτόν τον τεράστιο μοιραίο αγώνα να εγκαταλείψουμε κάτι στο μέτωπο ή να αποφύγουμε μια συγκεκριμένη απειλή, αλλά ο χαλύβδινος δακτύλιος που σφυρηλατήθηκε από τη γερμανική πατρίδα και διατηρείται από τον ηρωισμό και το αίμα των στρατιωτών μας, προστατεύει το Ράιχ.

Αυτή τη στιγμή ειδικότερα, περιμένω από το έθνος να εκπληρώσει ακόμη περισσότερο το καθήκον του με πείσμα και επιμονή σε όλους τους τομείς αυτού του γιγάντιου αγώνα. Έχει κάθε λόγο να έχει εμπιστοσύνη στον εαυτό του. Το κόμμα όμως πρέπει να δώσει το παράδειγμα σε όλα.

Η πατρίδα μπορεί να κοιτάξει με υπερηφάνεια τους στρατιώτες της, οι οποίοι κάνουν το καθήκον τους ξανά και ξανά χύνοντας το ηρωικό αίμα τους και κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες. Το μέτωπο όμως ας θυμάται πάντα και την πατρίδα του στις οδυνηρές ώρες, με τις συχνά υπεράνθρωπες προσπάθειες πολλών εβδομάδων και μηνών, που σήμερα έχει γίνει επίσης μέτωπο μάχης, μόνο που εδώ ο ηρωισμός των ηλικιωμένων ανδρών και των αγοριών, των μητέρων, των γυναικών και των κοριτσιών βρίσκει την εκπλήρωσή του. Συνεπώς, κάθε στρατιώτης έχει το ιερό καθήκον, περισσότερο από ποτέ, να συνεχίσει με τη μεγαλύτερη επιμονή και να κάνει αυτό που πρέπει να γίνει σε αυτόν τον αγώνα.

Ο γερμανικός λαός δεν είχε ποτέ άλλοτε περισσότερο δικαίωμα να είναι υπερήφανος για τον εαυτό του σε όλη την ιστορία του, παρά σε αυτόν τον πιο ισχυρό αγώνα όλων των εποχών. Όλες οι προσπάθειες υποταγής της Γερμανίας στην τύχη ενός υπόδουλου έθνους θα αποτύχουν εξαιτίας αυτής της θέλησης και αυτού του επιτεύγματος. Είθε κάθε Γερμανός, όπου κι αν βρίσκεται, να έχει την επίγνωση ότι απ' αυτόν, από την προσπάθεια και την προθυμία του να θυσιάσει, εξαρτάται η διαφύλαξη του λαού μας, η μοίρα και το μέλλον πολλών γενεών.

Επομένως, δεν μπορώ να βρω λόγια για να ευχαριστήσω τον γερμανικό λαό, τους άνδρες και τις γυναίκες της πατρίδας, τους στρατιώτες στο μέτωπο, για ό, τι κάνουν, για αυτά που υπομένουν πρόθυμα και υποφέρουν υπομονετικά. Αυτά τα ευχαριστήρια λόγια θα ειπωθούν μια μέρα από τις επόμενες γενιές γνωρίζοντας ότι η ελεύθερη και κοινωνικά ασφαλής ζωή τους είναι καρπός της θυσίας της εποχής μας. Εγώ ο ίδιος είμαι απείρως υπερήφανος που μου επιτράπηκε να είμαι ο Αρχηγός αυτού του έθνους και είμαι ευγνώμων στον Κύριο για κάθε ώρα που μου δίνει για να συμβάλλω μέσω του έργου μου στην επιτυχία αυτού του

μεγαλύτερου αγώνα στην ιστορία μας. Τα μέτρα που διατάχθηκαν για την προστασία των γερμανικών συμφερόντων ενόψει των γεγονότων στην Ιταλία είναι πολύ σκληρά. Όσον αφορά την Ιταλία, ήδη προχωρούν σύμφωνα με το σχέδιο και με επιτυχία. Το παράδειγμα της προδοσίας της Γιουγκοσλαβίας μας έδωσε εκ των προτέρων μια σωτήρια διαφώτιση και πολύτιμες γνώσεις.

Η μοίρα της Ιταλίας όμως μπορεί και να χρησιμεύσει σαν μάθημα για όλους μας, έτσι ώστε, την ώρα της πιο οδυνηρής θλίψης και της πιο απελπιστικής ανάγκης, να μην απαρνηθούμε ποτέ την εθνική τιμή, να σταθούμε πιστά στο πλευρό των συμμάχων μας και με μια πιστή καρδιά να εκπληρώσουμε ό, τι απαιτεί το καθήκον από εμάς. Στο τέλος, ο Παντοδύναμος θα δώσει το δάφνινο στεφάνι της νίκης και έτσι το έπαθλο της ζωής σαν ανταμοιβή στο λαό που θα περάσει αυτές τις δοκιμασίες από την Θεία Πρόνοια.

Αυτός πρέπει και θα είναι η Γερμανία υπό οποιεσδήποτε συνθήκες!